

שיח ושיג בפרשה

תנו לכם מופת(ז-ט)

בימי הרעש של מרידת פולין במלכות רוסיה, תפסו החיילים הפולנים המורדים איש אחד מבעלי הבתים שבסביבת רדומסק, גביר נכבד וחסיד, הובילוהו אתם, ואמרו שידונו אותו למיתה, כי לא רצה, לדבריהם לתת להם תבואה ויין ושאר צרכי אוכל שדרשו מאתו. באו בני ביתו של הגביר וקרוביו ביללה גדולה וצעקות נוראות לרב הקדוש ר' שלמה מרדומסק ז"ל, בעל "תפארת שלמה", שהיה מפורסם לבעל מופת גדול, וסיפרו לו שתפסו את הגביר, וכפשע בינו ובין המוות. השיב להם הרב: אל תרעישו ואל תרעימו המורדים לא ימיתו אותנו, וכל הענין יסתיים בכסף. ציווה להם הרב, שילכו אל ראש המורדים ויפנו אליו בבקשות ותחנונים.

נסעו בני המשפחה בעקבות מחנה המורדים, באו אל הראש שלהם, והתחילו להתחנן לפניו על נפשו של התפוס. ראש המורדים קיבל אותם בסבר פנים יפות, והשיב, שפושע כזה שלא רצה לתת למחנה שלו צרכי אוכל, בדין הוא שישלם כסף ענושי שלושים אלף זהובים. רצו חיש מהר והביאו בשמחה את הסכום במזומן, והאיש נפדה ממות לחיים. תיכף הלכו הרב בעל "תפארת שלמה" לבשרו את הישועה הגדולה, וכי נתקיימה ברכתו. שאל הרב את הגביר: באיזה אופן הוציאותם לחפשי? השיב הגביר, ששילם קנס שלושים אלף זהובים.

תמה הרב: היתכן שסכום רב כזה יקחו מאתך? לא! גם את הכסף לא תפסיד ותקבלו בחזרה. האנשים ששמעו את דברי הרב התפלאו מאוד, הרי ידוע, שהמורדים לא הוציאו מתחת ידם עולמית כל מה שנפל לידם, ומי זה יעמוד כנגדם לדין עם שהתקיף ממנו?

זמן רב עבר מאז, עד כי הדבר כמעט שנשכח מן הלב. וממשלת רוסיה עשתה בינתיים שמות במורדים, לקחה מהם את כל השבי והמלקוח והשלל הרב שהיו אצלם, ומצאה אצל אותו המחנה סך שלשים אלף זהובים, ובספרי החשבונות של המחנה מצאו רשום שהסך הזה נתקבל מאיש פלוני בתור עונש. תיכף שלחו הזמנה לאותו גביר שיבוא, ובבואו נתנו לו בחזרה את כספו בשלמות. נזכרו מקורביו של הגביר בדברי הרב מרדומסק וראו שלא נפל מדבריו ארצה ויהי הדבר לאות ולמופת. והלכו תיכף לבשרו, שנתקבל הכסף בחזרה. כששמע הרב דבריהם, התרגז מאוד ואמר:

לכו לכם לדרככם! מה לכם כי תבואו אלי ותבלבלו את ראשי בסיפורי מופתים. לכו לכם! אין רצוני לשמוע מאתכם מופתים. היה שם אחד ממקורביו הרב, ושאל אותו: ילמדנו רבנו למה זה גער בהם שלא יספרו המופת? הלא באמת יש כאן מופת גדול: בתחילה אמר הרבי שיינצל בנפשו ויהיה רק הפסד ממון, וכן היה, שוב אמר הרבי אחר כך, כי גם את הכסף יקבל בחזרה, מה שהיה דבר תמוה להוציא משיני זאב טרף כאלה! והנה גם זה נתקיים. והאם אי כדאי לספר מגודל כח הצדיק ולמה זה גער בהם וגרש אותם?

השיב לו הרב: יפה שאלת, אבל אספר לך מעשה מהבעש"ט. פעם אחת הפציר הבעש"ט באחד מתלמידיו שיקבל עליו רבנות, ולא הסכים התלמיד. הראה הבעש"ט פנים של כעס עליו: "היתכן? אני רוצה לתת לך מקום מנוחה, שתוכל לישב על התורה ועל העבודה בתור רב, ואינך רוצה? הרי זה סימן שאינך מתמיד בלימוד, ואינך רוצה לקבל עליך עול תורה", ועוד דברי כיבושין כיוצא בזה אמר לו הבעש"ט. והתלמיד באחת: "לא! אינני רוצה להיות רב". אז גילה לו הבעש"ט, כי רצה רק לנסות אותו... ובכן סיים הרב מרדומסק – תדע, כי גם לצדיקים הגדולים מראים לפעמים מן השמים גדלות של אותות ומופתים, והכוונה היא לנסיון לראות אם יגבה ליבו וירום ויתגאה, ויתרשל על ידי זה מעבודת הבורא. ונסיון כזה היה גם אצל משה רבנו עליו השלום, שאמר לו ה': "ואעשה אותך לגוי גדול" (שמות לב, י), ואם היה שומע ומסכים לזה היה נאבד ח"ו, שלא היה אל לנסיון, אבל משה רבנו עמד בנסיון ואמר "ואם אין מחני נא מספרך"... (שם שם, לב) ואם כן איפוא סיים הרב מי יודע מה הם המופתים האלה שהם מספרים, אולי הם רק לנסיון, ומה להם כי ירעישו במופתים?

ואמר נכדו של הרב, שזהו מה שאמר הכתוב "כי ידבר אלכם פרעה לאמור תנו לכם מופת קח את מטך והשלך לפני פרעה יהי לתנין" שקשה: מה הלשון אומר "תנו לכם מופת"? אלא שפרעה ידע שאם יהיו למשה ואהרן התנשאות וגאווה לא יוכלו לגאול את ישראל, כי גאולת ישראל באה רק מתוך שבירת הלב, כמו שכתוב (שמות ב כג) "ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו" ואז "ותעל שועתם", ורצה פרעה במתכוון לבקשם שיתנו מופת, כדי שע"י זה יבואו לידי התנשאות וגיאאות, ולכן אמר "תנו לכם מופת", שתדעו בעצמכם כי בעי מופת אתם. לפיכך ציוה הקב"ה לעשות מופת שהמטה יהפך לתנין, לרמוז על הנחש הקדמוני שרצה להביא את חוה לידי חטא זה של גאווה ממופתים, ואמר לה על כן "והייתם כאלוקים", שתוכלו לברוא עולמות באותות ומופתים, ולכן תעשו מהמטה תנין, להיות לכם לזכרון לבלי לבוא לידי גאווה על ידי המופתים.

ישראל לסגולתו

סגלה לרפואה שלמה

בְּכֶרֶךְ בְּרַפְתָּ אֲשֶׁר יֵצֵר בְּכֹנֶה, וּמוֹבָא בְּסִפְר "סֵדֶר הַיּוֹם" לְרַבֵּי מֹשֶׁה בֶּן מִכְיָר זַ"ל: "הַמְּבַרֵךְ אֲשֶׁר יֵצֵר בְּכֹנֶה כְּרֵאִי - לֹא יַחְלֶה כֹּל יָמָיו וְלֹא יִצְטָרֵךְ לֹא לְרֹפֵא וְלֹא לְרַפּוֹאָתוֹ" וְכַמוֹ כֵּן הָיָה רְגִיל לומר הַגָּאון רַבִּי יַחְזְקָאל לֵוִינְשְׁטֵיין, שֶׁבְּרַפְתָּ אֲשֶׁר יֵצֵר הִיא סִגְלָה לְבְרִיאוֹת הַגּוֹף. הַבְּרָכָה עַל יְצִירַת הָאָדָם סִגְלָה בְּדוּקָה וּמְנִסָּה לְבְרִיאוֹת שֶׁכֵּן גִּלּוֹ לָנוּ חַז"ל כִּי בְּבְרַכְתָּ אֲשֶׁר יֵצֵר יֵשׁ מ"ה תְּבוֹת כְּמִנְיַן אָדָם, וְכֵן תְּבוֹת "חֲלוּלִים חֲלוּלִים" עוֹלָה גִימָטְרִיָּא רַמ"ח, כְּנֶגֶד רַמ"ח אֵיבָרָיו שֶׁל הָאָדָם, וְכִשְׁהָאָדָם נִזְהָר וּמְבַרֵךְ בְּנַחַת וּבְכֹנֶה לְפִי פְרוּשׁ הַדְּבָרִים, זוֹכֶה עַל יְדֵי זֶה שִׁיחָהּ בְּרִיאָה בְּכָל גּוּפוֹ בְּמִשְׁךְ חַיִּי. וְרַבִּים רַבִּים נוֹשְׁעוּ מִמַּחְלוֹת רַבּוֹת וְקִשּׁוֹת עִם קִבְלָתָם לְבְרַךְ בְּרַפְתָּ "אֲשֶׁר יֵצֵר" מֵהַפְתָּב וּבְכֹנֶה הַרְאִיָּה.

"בְּכָל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אִזְכִּיר אֶת-שְׁמִי אֲבוּא אֶלֶיךָ וּבְרַכְתִּיךָ" (שמות כ"א)
בְּחֹזֶר כְּבוֹן שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה הִגִּיעַ אֶל ד"ר בְּרוּקָס מִיִּתְל הַשּׁוֹמֵר" וְשִׁטַּח בְּפָנָיו בְּעִנְיָה קִשָּׁה. לְמֵרֹת גִּילּוֹ הַמְּבַגֵּר הוּא סוֹבֵל מִבְּעִיּוֹת הַרְטָבָה וּבִקְשׁ רְפוּאָה לְמַכְתּוֹ. הַרְוֵא ד"ר בְּרוּקָס, שֶׁהוּא גַם תַּלְמִיד חֶכֶם, נִתַּן לוֹ כְּמָה עֲצוֹת רְפוּאִיּוֹת אֲבָל לְאַחַר מִכֵּן הִצִּיעַ לוֹ גַם לְבְרַךְ בְּרַפְתָּ "אֲשֶׁר יֵצֵר" בְּכֹנֶה וְהִטְעִים בְּפָנָיו שֶׁכְּחָהּ שֶׁל בְּרָכָה זֹו לְהִבִּיא לְרַפּוּיָו.

לְאַחַר זֶמַן קָצֵר חָזַר הַבְּחֹזֶר אֶל הַרְוֵא וְהוֹדִיעַ לוֹ שֶׁאֵכֶן הֵעֲצָה פְּעֻלָּה אֶת פְּעֻלָּתָהּ וְהַבְּעִיָּה הִיָּתֶה כְּלֹא הִיָּתֶה. הֵרַב זֵילְבֶּרְשֵׁיין שְׁלִיט"א שֶׁהִבִּיא אֶת הַסְּפּוּר אֲמַר שְׁמוּכַח בְּעִלְיִל שִׁישׁ בְּבְרָכָה זֹו כִּחַ רַב כְּדֵי לְרַפֵּא חוּלָיִם וְתַחְלוּאִים קִשִּׁים וְכְדֹאִי אִם כֵּן לְקַבֵּל עַל עֲצֻמּוֹ לְבְרַךְ "אֲשֶׁר יֵצֵר" בְּכֹנֶה גְדוֹלָה.

וּמַעֲשֵׂה שֶׁהִיָּה גַם בְּאַחַד הַכּוֹלָלִים בְּבִגְי בְּרַק שְׁבָנוֹ הַקָּטָן שֶׁל אֲבְרָךְ חָשׁוּב חָלָה בְּמַחְלָה קִשָּׁה, הֵתְאַסְּפוּ הָאֲבָרְכִים בְּגִין זֶה לְכַנוּס שֶׁל חֲזוּק וְהַחְלִיטוֹ לְקַבֵּל עַל עֲצֻמּוֹ לְבְרַךְ בְּרַפְתָּ אֲשֶׁר יֵצֵר בְּכֹנֶה. וְאֵכֶן גַּם כָּאן פְּעַל הַחֲזוּק בְּצוּרָה הַמְּהִירָה בְּיוֹתֵר וְהִזְלֵד נְרָפָא מִהַמַּחְלָה בְּאִפְסוֹ נְסִי לְחֲלוּטִין.

לקבל כל אורח בסבר פנים יפות

ישנם אנשים, שכאשר מגיע אליהם אדם מכובד, משתדלים לכבדו בצורה היותר טובה שיכולה להיות. אבל כשבא אדם פשוט שאין ממנו הרבה תועלת, הרי הם עושים "סימנים" כדי לרמוז לאורח שילך לדרכו, כגון שמפקים ונאנחים שהם מאוד עייפים (והאמת שאינם עייפים), או שמסתכלים כל רגע בשעון וכדומה. ועל כיוצא בהם מספרים, שרבי לוי יצחק מברדיטשוב בא לעיר 'לבוב', והלך לביתו של עשיר נכבד, וביקש ממנו שיועיל בטובו לארח אותו בביתו. העשיר שלא הכיר את הרב, פער את פיו ואמר: וכי ביתי בית מלון איני צריך עוברי אורח בביתי! הלך הרב לביתו של מלמד עני, שקבלו בסבר פנים יפות ובכבוד גדול, ואף נתן לו מטה לישון בביתו. במהרה נודע בעיר על בואו של הצדיק רבי יצחק, והכל נהרו לפתחו כדי לבקש את ברכתו ולהתייעץ עמו, והרב לא היה מספיק לנח מעט. והנה בן האנשים הגיע גם אותו עשיר, וכשראה את פני קודשו של הרב, נשתטח לפניו וביקש את מחילתו והפציר בו שיבוא להתארח בביתו. פנה אליו הרב ואמר: על ידך נתבאר לי ההבדל בין לוט לאברהם, כי אצל אברהם נאמר וירא והנה שלושה "אנשים" נצבים עליו, אנשים פשוטים שנדמו לערבים, ובכל זאת קיבלם. ואילו אצל לוט נאמר ויבואו "המלאכים", ומי לא היה מקבל מלאכים בביתו. ועל כן שבחו את אברהם על שדאג לארח גם אנשים פשוטים בביתו...

משהו לנשמה

שובי שובי השולמית - מעשה נפלא ומחריד מובא בספר "ניסים קטנים":

שולמית הייתה הבת הקטנה במשפחה דתית בניו-יורק הוריה העניקו לה הכל בכל, בשמחה ובאופור. עבורם היא הייתה המושלמת ביותר, ה"פרח" של המשפחה.

בגיל שבע עשרה, כשאמה כבר לא הייתה בחיים נכנסה בה רוח שטות נערית שגרמה לה להתמרד.

"אבא, ביום ראשון הבא, אני יוצאת לטיול בהודו עם עוד כמה חברות!" אביה נדהם: "להודו, לשם מה? מה יש לך לחפש שם?"

והיא בשלה: "אבא, זה סגור, חבל על הזמן, אני נוסעת ואצטרך הרבה כסף!"

"לפחות תגידי בעזרת השם..." הוא רטן. באנחה כבדה הוא קם מהשולחן והצטער שאשתו כבר לא בחיים. אולי האם הייתה מבינה מה מסתתר בליבה של בתה הקטנה.

בטרם עלתה למטוס, בשדה התעופה ניסה האב להבינה.

"שולמי!" - קרא בקול נשבר - "שולה'לה, תגידי את האמת, מה בחורה דתית מחפשת בהודו?!"

לתדהמתו אמרה לו: "אבא, אינני דתיה! אני נוסעת לחפש את האמת! אל הבודהיזם..."

אביה לא האמין למשמע אוזניו: "את? בודהיזם? השתגת לגמרי או שזו בדיחה?"

שולי בפנים מאובנות השיבה: "לא אבא, אני רצינית, אני מקווה שתסלח לי".

פניו של האב האדימו מכעס. "לסלוח לך? אחרי כל מה שנתתי לך, אחרי החינוך שאמא זיכרונה לברכה העניק לך, זאת ה'תודה' שלך? אהבתי אותך עד הרגע הזה, שולמית. אך אם החלטת לזרוק מאחוריך את כל היקר והחשוב לי בחיים. איני רוצה הכיר בך יותר! לעולם לא אסלח לך!"

אלו היו המילים האחרונות ששולי שמעה מפי אביה.

מאז חלפו שלוש שנים. היא הגיעה להודו, עשתה ככל העולה על רוחה והחשיבה את חייה אז כמאושרים. רק חבל היה לה שכך נפרדה מאביה, ועל כך שהוא מתעלם מהטלפונים שלה, ואינו מגיב כלל למכתביה.

יום אחד, עת ירדה לקנות מצרכים בשוק, פגשה להפתעתה חברה משכבר הימים, שלמדה איתה בתיכון בניו-יורק, תוך כדי הפגישה הלבבית והשמחה, עת החליפו רשמי חויות ביניהן, הרצינו פני חברתה: "שולי, הצטערתי כששמעתי על אביך..."

"אבי? מה קרה לו?"

חברתה הביטה בה כלא מאמינה: "מה זאת אומרת?! אביך נפטר מהתקף לב חצי שנה לאחר שעזבת... אמרו שלבו נשבר בגלל שנסעת להודו, לא ידעת?!"

מאז שמעה על אודות פטירתו של אביה, תקף אותה בכי ממושך ומשהו קרה לה בתוכה.

"אני רוצה לנסוע לישראל, להתפלל להשם!" - אמרה לחברתה.

"ובהודו לא תוכלי להתפלל!"

"בהודו?! אני שונאת את הודו, שונאת את האלילים פה! אני לא רוצה לראות את המקום הזה יותר!"

בעיניים מלאות דמעות ובקול צרוד מרוב בכי אמרה: "אני רוצה לנסוע לכותל המערבי, אני חייבת להתפלל שם, במקום הכי קדוש!"

שולי עזבה את הודו. היא מצאה את עצמה במטוס בדרך לישראל, אל המקום המקודש כל כך לעם ישראל. היא הגיעה ישירות לכותל המערבי - שריד בית מקדשנו, שממנו לא זזה השכינה מעולם... אבל, האם מותר לה להתפלל כאן? היא, שעזבה את הדת, היא שגרמה בנסיעתה להודו למות אביה היקר...

בהיסוס ובהתרגשות רבה התקרבה אל הכותל. ליטפה את אבניו הטהורות, ספוגות הדם והדמעות, הניחה את ראשה על אבני הכותל והחלה לבכות... על העבר... על ההווה... ועל העתיד הלוחה בערפל.

מעל לכל בכתה על כך שציערה כ"כ את אביה היקר לה מכל. היוכל פעם לסלוח לה? התוכל היא לסלוח לעצמה?

דמעותיה זלגו ללא הפוגה. אישה שעמדה לצידה והבחינה בכך, הציעה לה לכתוב על פתק את כל מה שמעיק עליה, ולהניח בין אבני הכותל.

ואכן, שולי התיישבה וכך כתבה: "אבא, אני כאן בירושלים עיר הקודש. ליד הכותל המערבי. אם נשמך רואה אותי מלמעלה, אני מבקשת ממך, אבא'לה יקר: אנא! סלח לי! לא התכוונתי להכאיב לך. אני מבטיחה לחזור בתשובה וללכת בדרך של אמא ושלך. התוכל לסלוח לי פעם אבא? מבתך האוהבת לעד, שולמית."

גל חדש של דמעות שטף את פניה. אך כעת היא הרגישה הרבה ותר טוב. שולי חיפשה מקום בין אבני הכותל להניח את הפתק, אך בכל פעם שניסתה, הפתק נפל כאומר לה: "סליחה, אין כאן מקום עבורך... היא פחדה שאולי זה סימן משמים שאביה לא מעוניין... היא החליטה להתאמץ יותר, לקחה כסא בסמוך למחיצה, נעמדה עליו וניסתה להכניס את הפתק קצת יותר בצד של הגברים ו... תודה לא-ל, היא הצליחה אך... בכך היא שיחררה להפילה פתק של מישוהו אחר שהיה תחוב בדיוק שם. היא החליטה להחזיר את אותו הפתק שנפל למקומו, ובעת שניגשה להרימו היא הבחינה שמשוהו על הפתק מבחוץ היה מוכר לה. שמה - שולמית - היה כתוב שם שחור על גבי לבן.

שולי הפכה את הדף. כתב היד היה מוכר לה... ליבה החל להלוט בקצב... כולה מרוגשת ונדהמת היא מזהה שזהו כתב ידו של אביה ז"ל... הסקרנות גברה על לבטיה. היא פתחה את הדף הצהוב הדהוי והמרופט ולעיניה הדומעות מהתרגשות נתגלו כל המילים:

"ריבוננו של עולם! אנא רחם על שולמית בת רבקה, בתי הצעירה שנסעה להודו לפני חודשיים. תשמור עליה שתהיה יהודיה נאמנה. אם יכולתי, הייתי רוצה לומר לשולי שלי: שולי בתי, אני אוהב אותך! אני סולח לך מכל לבי, בתי הקטנה."

כעסתי מאוד כשעזבת, אמרתי לך שלעולם לא אסלח לך. אך אני נשבע בזה שאני סולח לך מכל לבי. רק אני מתפלל להקב"ה שיחזיר אותך בתשובה שלמה, ושיתחתני בבוא היום עם בחור יהודי ירא שמים, ושיתזכו לגדל ילדים טהורים לחיים של תורה ומצוות. מאביך האוהב אותך מאוד מאוד. יעקב בן דינה."

שולי התעלפה מיד לאחר קריאת הפתק שנפל אליה מבין אבני הכותל... והתעוררה לחיים חדשים.

שולמית בת יעקב ורבקה, היא כיום אם לשני ילדים טהורים. הם זכו להיוולד בטהרה, לאמא צדקת, בעלת תשובה צעירה שזכתה להקים בית נאמן בישראל, בית של תורה ומצוות, בדיוק כפי שרצה והתפלל עליה אביה ז"ל. הם חיים כיום באחת משכונותיה של ירושלים עיה"ק.

אותו פתק שנפל מתוך אבני הכותל המערבי נמצא מאז עמוק עמוק בתוך קירות ליבה, לעד ולנצח. אכן, שולמית זכתה לשוב... "מעולם לא זזה השכינה מהכותל המערבי וזה ההבדל בין יהודי לגוי אצלנו הניצוץ נמצא עמוק עמוק פנימה ורק ע"י דיברי תורה או התקרבות והתבוננות בקב"ה ניתן להדליק ואז הוא יבער כאש לוחטת ורק הרשעים מתכסים בחושך נצח!"

שולי התעלפה מיד לאחר קריאת הפתק שנפל אליה מבין אבני הכותל... והתעוררה לחיים חדשים.

שולמית בת יעקב ורבקה, היא כיום אם לשני ילדים טהורים. הם זכו להיוולד בטהרה, לאמא צדקת, בעלת תשובה צעירה שזכתה להקים בית נאמן בישראל, בית של תורה ומצוות, בדיוק כפי שרצה והתפלל עליה אביה ז"ל. הם חיים כיום באחת משכונותיה של ירושלים עיה"ק.

אותו פתק שנפל מתוך אבני הכותל המערבי נמצא מאז עמוק עמוק בתוך קירות ליבה, לעד ולנצח. אכן, שולמית זכתה לשוב... "מעולם לא זזה השכינה מהכותל המערבי וזה ההבדל בין יהודי לגוי אצלנו הניצוץ נמצא עמוק עמוק פנימה ורק ע"י דיברי תורה או התקרבות והתבוננות בקב"ה ניתן להדליק ואז הוא יבער כאש לוחטת ורק הרשעים מתכסים בחושך נצח!"

שולי התעלפה מיד לאחר קריאת הפתק שנפל אליה מבין אבני הכותל... והתעוררה לחיים חדשים.

שולמית בת יעקב ורבקה, היא כיום אם לשני ילדים טהורים. הם זכו להיוולד בטהרה, לאמא צדקת, בעלת תשובה צעירה שזכתה להקים בית נאמן בישראל, בית של תורה ומצוות, בדיוק כפי שרצה והתפלל עליה אביה ז"ל. הם חיים כיום באחת משכונותיה של ירושלים עיה"ק.

אותו פתק שנפל מתוך אבני הכותל המערבי נמצא מאז עמוק עמוק בתוך קירות ליבה, לעד ולנצח. אכן, שולמית זכתה לשוב... "מעולם לא זזה השכינה מהכותל המערבי וזה ההבדל בין יהודי לגוי אצלנו הניצוץ נמצא עמוק עמוק פנימה ורק ע"י דיברי תורה או התקרבות והתבוננות בקב"ה ניתן להדליק ואז הוא יבער כאש לוחטת ורק הרשעים מתכסים בחושך נצח!"

שולי התעלפה מיד לאחר קריאת הפתק שנפל אליה מבין אבני הכותל... והתעוררה לחיים חדשים.

שולמית בת יעקב ורבקה, היא כיום אם לשני ילדים טהורים. הם זכו להיוולד בטהרה, לאמא צדקת, בעלת תשובה צעירה שזכתה להקים בית נאמן בישראל, בית של תורה ומצוות, בדיוק כפי שרצה והתפלל עליה אביה ז"ל. הם חיים כיום באחת משכונותיה של ירושלים עיה"ק.

אותו פתק שנפל מתוך אבני הכותל המערבי נמצא מאז עמוק עמוק בתוך קירות ליבה, לעד ולנצח. אכן, שולמית זכתה לשוב... "מעולם לא זזה השכינה מהכותל המערבי וזה ההבדל בין יהודי לגוי אצלנו הניצוץ נמצא עמוק עמוק פנימה ורק ע"י דיברי תורה או התקרבות והתבוננות בקב"ה ניתן להדליק ואז הוא יבער כאש לוחטת ורק הרשעים מתכסים בחושך נצח!"

שולי התעלפה מיד לאחר קריאת הפתק שנפל אליה מבין אבני הכותל... והתעוררה לחיים חדשים.

שולמית בת יעקב ורבקה, היא כיום אם לשני ילדים טהורים. הם זכו להיוולד בטהרה, לאמא צדקת, בעלת תשובה צעירה שזכתה להקים בית נאמן בישראל, בית של תורה ומצוות, בדיוק כפי שרצה והתפלל עליה אביה ז"ל. הם חיים כיום באחת משכונותיה של ירושלים עיה"ק.

אותו פתק שנפל מתוך אבני הכותל המערבי נמצא מאז עמוק עמוק בתוך קירות ליבה, לעד ולנצח. אכן, שולמית זכתה לשוב... "מעולם לא זזה השכינה מהכותל המערבי וזה ההבדל בין יהודי לגוי אצלנו הניצוץ נמצא עמוק עמוק פנימה ורק ע"י דיברי תורה או התקרבות והתבוננות בקב"ה ניתן להדליק ואז הוא יבער כאש לוחטת ורק הרשעים מתכסים בחושך נצח!"

שולי התעלפה מיד לאחר קריאת הפתק שנפל אליה מבין אבני הכותל... והתעוררה לחיים חדשים.

שולמית בת יעקב ורבקה, היא כיום אם לשני ילדים טהורים. הם זכו להיוולד בטהרה, לאמא צדקת, בעלת תשובה צעירה שזכתה להקים בית נאמן בישראל, בית של תורה ומצוות, בדיוק כפי שרצה והתפלל עליה אביה ז"ל. הם חיים כיום באחת משכונותיה של ירושלים עיה"ק.

אותו פתק שנפל מתוך אבני הכותל המערבי נמצא מאז עמוק עמוק בתוך קירות ליבה, לעד ולנצח. אכן, שולמית זכתה לשוב... "מעולם לא זזה השכינה מהכותל המערבי וזה ההבדל בין יהודי לגוי אצלנו הניצוץ נמצא עמוק עמוק פנימה ורק ע"י דיברי תורה או התקרבות והתבוננות בקב"ה ניתן להדליק ואז הוא יבער כאש לוחטת ורק הרשעים מתכסים בחושך נצח!"

שולי התעלפה מיד לאחר קריאת הפתק שנפל אליה מבין אבני הכותל... והתעוררה לחיים חדשים.

שולמית בת יעקב ורבקה, היא כיום אם לשני ילדים טהורים. הם זכו להיוולד בטהרה, לאמא צדקת, בעלת תשובה צעירה שזכתה להקים בית נאמן בישראל, בית של תורה ומצוות, בדיוק כפי שרצה והתפלל עליה אביה ז"ל. הם חיים כיום באחת משכונותיה של ירושלים עיה"ק.

אותו פתק שנפל מתוך אבני הכותל המערבי נמצא מאז עמוק עמוק בתוך קירות ליבה, לעד ולנצח. אכן, שולמית זכתה לשוב... "מעולם לא זזה השכינה מהכותל המערבי וזה ההבדל בין יהודי לגוי אצלנו הניצוץ נמצא עמוק עמוק פנימה ורק ע"י דיברי תורה או התקרבות והתבוננות בקב"ה ניתן להדליק ואז הוא יבער כאש לוחטת ורק הרשעים מתכסים בחושך נצח!"

שולי התעלפה מיד לאחר קריאת הפתק שנפל אליה מבין אבני הכותל... והתעוררה לחיים חדשים.

שולמית בת יעקב ורבקה, היא כיום אם לשני ילדים טהורים. הם זכו להיוולד בטהרה, לאמא צדקת, בעלת תשובה צעירה שזכתה להקים בית נאמן בישראל, בית של תורה ומצוות, בדיוק כפי שרצה והתפלל עליה אביה ז"ל. הם חיים כיום באחת משכונותיה של ירושלים עיה"ק.